

остана само едно — и то се скита сега изъ горитѣ бездомно и самичко. Орли грабнаха дветѣ, когато ги учехъ да летятъ и пѣятъ. Другитѣ четири се изплашиха, та едва ги събрахме съ баща имъ. Тѣ бѣха занѣмѣли и сърдцата имъ биеха, та щѣха да се пукнатъ. Горкитѣ птиченца! Нѣколко деня следъ това ловци умѣриха и тѣхъ и баща имъ. Едното се скри съ счупено крило въ тревата. Търсихъ го, но не можахъ да го намѣря. До късна вечеръ пишѣхъ самотна надъ гнѣздото. На сутринята деца намѣрили раненото птиче. Когато чухъ гласа му, азъ се обадихъ зарадвања, но като го видѣхъ въ рждетѣ на децата, изписахъ, литнахъ на близкото клонче и почнахъ да ги моля жаловито да го пуснатъ. Децата бѣха добри. Тѣ разбраха болката ми. Пуснаха го. То оздравѣ, закрепна, но остана само — сираче, да се скита по свѣта. Дошла съмъ при тебе да се оплача, Господи! Направи нѣщо за мене! Запази ме отъ хората и отъ злитѣ врагове!

Дѣдо Господь наведе главата си и дълбоко се замисли. А въ това време старецътъ погледна птичето и му рече тихо:

— Мръкна се. Ние много закъснѣхме съ тебе, птиченце. . .

Дѣдо Господь чу думитѣ на стареца, замисли се пакъ, погледна къмъ небето и каза:

— Искашъ ли да те превърна на

Завръщане въ кщи

Фрицъ фонъ Уде

птица, която ще прави само добро на хората, и още сега да си отидешъ?

— Но азъ не виждамъ въ тъмнината! — изписка птичето.

— И то ще стане. Искашъ ли?

— Каквото направишъ Ти, Господи, все ще бжде хубаво.

И дѣдо Господь каза:

— Ще станешъ нощна птица. Кукумявка ще бжде името ти. Ще изтрѣбвашъ вреднитѣ животни и насѣкоми и съ тѣхъ ще се хранишъ. Враговетѣ ти ще бждатъ малко. А хората ще те пазятъ. Ела при мене!